

ต้นไม้แห่งความเชื่อ

โดยดาซิน คั่นนิงแฮม ร่วมกับดอวัน กอสลิน

ยุทธศาสตร์ของพระเยซูในการประกาศข่าวประเสริฐในโลกนี้คือการเพิ่มพูนความเป็นตัวตนของพระองค์เองในเหล่าสาวกของพระองค์ที่พวกเขาจะสามารถผลิตชายและหญิงที่มีนิมิตและค่านิยมที่เหมือนกัน ผู้ที่จะเพิ่มพูนสาวกต่อไปและทำอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ (2 ทิโมธี 2:2)

เป้าหมายคือการเทศนาข่าวประเสริฐให้แก่นมนุษย์ทุกคน (มาระโก 16:15) เพื่อสร้างสาวกให้กับชนทุกชาติ (มัทธิว 28:19) และผลิตผลที่จะยังคงอยู่ต่อไปอย่างยั่งยืน (ยอห์น 15:16) นี่คือการทรงเรียกของคณะอนุชนนานาชาติ (วายแวม) และมหาวิทยาลัยแห่งประชาชาติ (UofN) และควรเป็นเป้าหมายของสาวกทุกคน

ผลิตผลที่ดีและยั่งยืนนั้นจะถูกผลิตขึ้นมาได้อย่างไร?

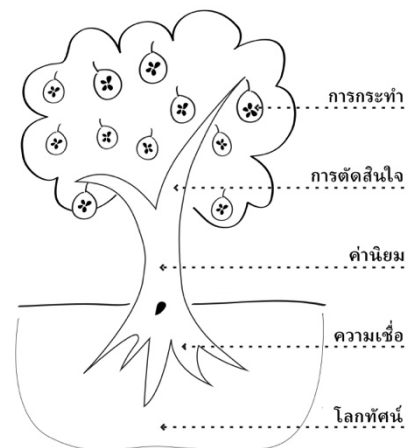
เราจะสามารถผลิตให้ผู้อื่นมีนิมิตและค่านิยมที่พระเจ้าได้มอบให้กับวายแวมได้อย่างไร?

มันไม่เพียงพอที่จะมีเพียงแค่การจัดการที่ดีและสามารถส่งต่อข้อมูลได้เท่านั้น เราจำเป็นต้องรับพื้นฐานความเชื่อและค่านิยมของพันธกิจเข้ามาในตัวของเรา เพื่อที่เราจะสามารถส่งต่อสิ่งเหล่านี้ให้กับศิษย์ของผู้เรียนรู้ลูกใหม่ที่มาแทนที่ ถ้าเราไม่ทำสิ่งนี้ให้สำเร็จ เราจะทำได้เพียงแค่คัดลอกแบบแผน และเราจะไม่สามารถที่จะตอบคำถาม “ทำไม” ได้เลย

เราจำเป็นต้องรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่เราเชื่อ และ ทำไม และเราจำเป็นต้องรู้ว่าอะไรที่เราไม่เชื่อ และทำไม

พระคัมภีร์ใช้รูปภาพหลายประเภท เช่น ต้นไม้, ดิน, เถาองุ่น, การตัดแต่ง, ผลผลิต, ไบและเมล็ด มาเป็นตัวอย่างประกอบเพื่อสอนเราเกี่ยวกับชีวิต, พันธกิจ และการเกิดผล ฉะนั้นได้ยืมภาพอุปมาของ “ต้นไม้แห่งความเชื่อ” เป็นครั้งแรกจากคุณ แดร์โรว์ มิลเลอร์ จากสมาพันธ์การสร้างสาวกให้กับบรรดาประชาชาติ ผู้สอนในเรื่องโลกทัศน์คริสเตียนตามพระคัมภีร์ เขาสอนไว้ว่า “ความคิดมีผลที่จะตามมา” มันมีการเชื่อมกันโดยตรงระหว่างรากกับผล นั่นก็คือสิ่งที่เราเชื่อและสิ่งที่เราปฏิบัติ

ต้นไม้แห่งความเชื่อ

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาฉันได้พัฒนาภาพประกอบและใช้ภาพนี้เป็นพื้นฐานสิ่งที่ฉันสอนในเกือบทุกๆ เรื่อง ภาพประกอบที่เข้าใจง่ายนี้สามารถช่วยเป็นจุดอ้างอิง เป็นมาตรฐานชีวิต เมื่อต้องการตัดสินใจ และมีการประเมินผลของพันธกิจของคุณ ไม่ว่าจะเป็นส่วนในชีวิตส่วนตัวหรือในส่วนรวม

ฉันวางใจว่าพระเจ้าจะใช้สิ่งนี้เพื่อนำมาซึ่งความเข้าใจ และมอบชีวิตให้กับคุณในทางที่ลึกซึ้ง และที่มันจะกลายมาเป็นหนึ่งใน “กล่องเครื่องมือ” ของคุณอีกด้วย

เมื่อเราพิจารณาภาพของต้นไม้นี้ ส่วนของดินเปรียบเสมือนโลกทัศน์ รากเปรียบเสมือนความเชื่อพื้นฐานของเรา ลำต้นเปรียบเสมือนค่านิยมของเรา กิ่งก้านเปรียบเสมือนการตัดสินใจของเรา ผลเปรียบเสมือนการกระทำของเรา เมล็ดเปรียบเสมือนรหัสพันธุกรรมเพื่อผลิตชีวิต และแน่นอนว่า ดีเอ็นเอจากเมล็ดพันธุ์แรกนั้นก็คือ พระเยซูนั่นเอง ที่สถิตอยู่ในเรา เพื่อให้มีวัฏจักรชีวิตที่สมบูรณ์ ดีเอ็นเอจะต้องไหลเวียนตั้งแต่ราก ผ่านขึ้นมาทางลำต้น ไปตามกิ่งก้านต่างๆ และออกไปสู่ผลในที่สุด ... เมล็ดพันธุ์ในผลไม้เริ่มวัฏจักรนี้อีกครั้งหนึ่ง

ดิน = โลกทัศน์

เป็นสิ่งสำคัญลำดับแรกๆ ในการบ่งชี้ความเป็นตัวตนของเรา และ/หรือ ตัวตนของคนอื่น ก็คือ “ฉันถูกเลี้ยงดูมาในสภาพแวดล้อมที่มีโลกทัศน์แบบไหน...และคนที่ฉันมีปฏิสัมพันธ์ด้วยมีโลกทัศน์เป็นแบบไหน?” ถึงแม้ว่าคุณจะรับเชื่อในพระคริสต์แล้วผ่านทางกระบวนการงานบนไม้กางเขน แต่อะไรที่เป็นเบื้องหลังที่ส่งอิทธิพลต่อครอบครัวของคุณ ต่อวัฒนธรรมของคุณ และต่อความคิดของคุณ แม้ว่าจะเป็นอย่างน้อยนิดก็ตาม? นี่เป็นดินที่ “ต้นไม้” ของคุณกำลังเติบโตขึ้นมา เบื้องหลังนั้นเป็น ความเชื่อในเรื่องผีหรือเปล่า?

...หรือว่าฮินดู?...มุสลิม?...มนุษยนิยม?

นี่จะส่งผลกระทบต่อแว่นตาที่คุณจะใช้มองในสิ่งที่คุณจะมองเห็น ส่วนมากในโลกตะวันตกจะมีรากฐานมาจากศาสนายูดาห์-คริสเตียน แต่มันเริ่มลดลงจนกลายเป็นโลกทัศน์แบบมนุษยนิยม ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่า: “ทุกอย่างมันเกี่ยวกับฉัน ถ้ามันเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกดี ก็ทำมันเลย ความจริงเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล มันคือสิ่งที่ฉันคิดว่ามันถูกต้องสำหรับตัวฉัน” แม้กระทั่งในวิธีที่เราได้นำเสนอพระกิตติคุณ มันเป็นเรื่องจำเป็นที่เราจะไม่หลงไปกับคำโกหกนี้ เราให้คุณค่าต่อตัวบุคคล แต่เราไม่ได้นมัสการตัวบุคคล เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมันเกี่ยวกับพระเยซูแต่เพียงผู้เดียว

บ่อยครั้งที่ความผิดพลาดในส่วนโลกทัศน์ที่เราได้ถูกเลี้ยงดูมา จำเป็นจะต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงเพื่อปรับให้ตรงกับโลกทัศน์คริสเตียนตามพระคัมภีร์ เมื่อนั้นการเปลี่ยนแปลงนั้นก็ได้รับการหล่อหลอมให้กลายเป็นรากแก้วของความเชื่อของเรา ความจริงพื้นฐานสี่ข้อแรกที่ได้อธิบายข้างล่างนี้ ได้อธิบายถึงข้อสมมติฐานของผู้เขียนพระคัมภีร์ทุกท่าน ในวายแวม เราได้เรียนเกี่ยวกับโครงสร้างพระคัมภีร์นี้จาก ดร.ฟรานซิส แชฟเฟอร์ ผู้ก่อตั้ง L'Abri และเราได้เพิ่มเติมข้อที่ห้าลงไปเพื่อยืนยันถึงเป้าหมายของพันธกิจที่พระเจ้าได้สร้างเราให้เป็น:

- 1) พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้านิรันดรและทรงเป็นส่วนตัว: พระองค์ทรงไร้ขีดจำกัดและไม่สามารถวัดได้ พระองค์ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นและไม่มีการเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุด

และพระองค์ทรงลักษณะส่วนตัว/มีความสัมพันธ์ พร้อมด้วยทรงมีสติปัญญา มีความประสงค์ และมีอารมณ์ความรู้สึก มีเพียงแต่พระเจ้าในพระคัมภีร์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้านิรันดรและเป็นส่วนตัว

2) ชายและหญิงเป็นผู้ที่มีความจำกัดและเป็นส่วนตัว: เราถูกสร้างตาม พระฉายของพระเจ้า ให้เป็นมนุษย์ที่มีลักษณะส่วนตัว (พร้อมด้วยสติปัญญา มีความประสงค์ และมีอารมณ์ความรู้สึก) ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าและผู้อื่น แต่เรามีขีดจำกัด เรามีจุดเริ่มต้นและขีดจำกัดที่ถูกขีดไว้แล้ว

3) ความจริงนั้นเสมอต้นเสมอปลายและเป็นที่รู้ได้: ความจริงนั้นไม่เปลี่ยนแปลง มันคือความแน่นอน และเราสามารถรู้ความจริงได้ (“และพวกท่านจะรู้จักความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นไท” ยอห์น 8:32)

4) สิ่งที่เราเลือกเป็นสิ่งที่สำคัญและมีผลกระทบที่ตามมา: ผลของการตัดสินใจที่ดี/ถูกต้อง/ฉลาด จะนำไปสู่รางวัลแห่งและชีวิต ส่วนผลที่ตามมาของการตัดสินใจที่ไม่ดี/ผิดพลาด/ ผิดบาป จะนำไปสู่บทลงโทษและความตาย

5) พวกเราถูกเรียกให้เป็นนักสร้างความเปลี่ยนแปลงด้วยกันกับพระเจ้า: พระเจ้าทรงเป็นมิชชันนารี พระบุตรของพระองค์เป็นมิชชันนารีผู้มาช่วยให้รอด พระวิญญาณของพระองค์ทรงเป็นมิชชันนารีที่คอยสนับสนุน และพระคำของพระองค์ทรงเป็นหนังสือแห่งมิชชันนารี

ราก = ความเชื่อ

รากของต้นไม้คือความเชื่อพื้นฐานของเรา ที่จะต้องเติบโตขึ้นจากความจริงของพระคำของพระเจ้า หรือไม่อย่างนั้น ต้นไม้ของเราจะไม่สามารถออกผลดีได้ ความเชื่อทั้งหมดของเรจะต้องมีรากฐานมาจากพระคัมภีร์

องค์ประกอบอื่นของระบบพื้นฐานของรากของเรานั้น ได้รวมไปถึงสิ่งต่างๆ เช่นมีความเชื่อในความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของพระเจ้า (เนื้อแท้ของพระองค์ นั่นก็คือ ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น สัพพัญญู, ทรงสถิตทุกที่, อื่นๆ) และในพระลักษณะของพระองค์ (พระองค์ทรงเลือกที่จะสำแดงธรรมชาติของพระองค์ออกมาแบบไหน นั่นก็คือ พระองค์ทรงเป็นความรัก ทรงดี ทรงยุติธรรม ทรงบริสุทธิ์ ทรงเปี่ยมพระกรุณา, อื่นๆ) แน่แน่นอนว่าเราสามารถเขียนออกมาเป็นเล่มๆ และใช้เวลาชั่วนิรันดรที่จะบรรยายรากฐานเหล่านี้ เพราะความยิ่งใหญ่ของพระเจ้านั้นมีมหาศาลและความมหัศจรรย์ของพระองค์ไม่มีวันสิ้นสุด แต่สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งเป็นพื้นฐานที่สุดที่เราควรเรียนรู้จากพระคำและสอนแก่คนที่เราสร้างให้เป็นสาวก เพื่อพัฒนาให้รากได้หยั่งลึกลงไปที่จะสามารถหล่อเลี้ยงชีวิตของพวกเขาและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ

โรงเรียนสร้างสาวกของวายแวมทุกโรงเรียนของเราควรรู้ใช้เวลาในการสอนและการปล้ำสู้กับระบบรากของความเชื่อพื้นฐานของเราให้มากๆ

หลักสูตรที่กำหนดโดยศูนย์ดีทีเอสนานาชาติและได้รับการรับรองโดยกลุ่มสภาผู้นำวายแวมระดับโลกนี้ สามารถเป็นแนวทางที่ยอดเยี่ยมในการสร้างรากให้แข็งแรง

(www.ywamdtscentre.com)

เมื่อเรารู้จักพระเจ้าจริงๆ...เมื่อเราเรียนรู้วิธีฟังพระสุรเสียงของพระองค์ผ่านทางเวลาที่เรารู้จักใช้ในการสร้างความสัมพันธ์กับพระองค์...เมื่อเราเข้าใจว่าพระองค์ทรงรักเรา เมื่อนั้น น้ำพระทัยของพระเจ้าก็จะเป็นสิ่งที่สูงสุดและดีที่สุดในชีวิตของเรา สำหรับผู้อื่น สำหรับพระองค์ และสำหรับจักรวาล เราจะใช้เวลาอันน้อยลงในอาการของอารมณ์ที่รู้สึก

“ฉันควรจะ...สามารถมี...อยากมี...”

เราจะมี ความมั่นใจมากกว่าในความรู้ว่าน้ำพระทัยของพระองค์นั้นดีเสมอและพระคุณของพระองค์เพียงพอเสมอ

ลำดับ = ค่านิยม

ในวายแวม เราให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับ “ค่านิยมพื้นฐาน”

ฉันเป็นหนึ่งในผู้ที่เริ่มขบวนการกำหนดและเขียนค่านิยมเหล่านี้

เพื่อที่เราจะได้ถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ไปสู่คนในรุ่นต่อไปที่จะมาแทนที่ของวายแวม

เพื่อการเกิดผลอย่างต่อเนื่อง ฉันเพิ่งตระหนักได้ว่า

พวกเขามีการสันนิษฐานในเรื่องค่านิยมที่ว่าทุกคนมีโลกทัศน์เดียวกันและมีระบบความเชื่อพื้นฐานเดียวกัน ซึ่งมันไม่ถูกต้อง นี่เป็นสาเหตุที่ว่าในไม่กี่ปีที่ผ่านมา ฉันเริ่มสอนเรื่อง

“ต้นไม้แห่งความเชื่อ” เพราะค่านิยมของเราเติบโตจากสิ่งนี้

และมันยังได้ให้ความกระจ่างแก่ความเชื่อของเราอีกด้วย

เหมือนกับต้นไม้ที่ไม่ได้มีจุดเริ่มต้นที่ลำดับพื้นดิน

ค่านิยมของเราก็ไม่ใช่จุดเริ่มต้นเช่นเดียวกัน

จุดเริ่มต้นในการออกผลที่ยังคงอยู่เป็นอันดับแรกคือ

เมล็ดพันธ์ของพระเยซูที่ได้ปลูกลงไว้ในชีวิตของเรา

ที่ปรับโลกทัศน์ของเราด้วยโลกทัศน์คริสเตียนตามพระคัมภีร์ หลังจากนั้น

ระบบรากจะปรากฏตลอดทั้งพระคัมภีร์ นั่นก็คือ พระเจ้าเป็นผู้ใด? มนุษย์เป็นใคร?

อะไรคือความจริง? ฯลฯ ยกตัวอย่างเช่น ค่านิยมข้อที่ 14 ได้กล่าวไว้ว่า

“วายแวมถูกเรียกให้เห็นคุณค่าของตัวบุคคล...” ทำไม? เพราะพระเจ้าเป็นส่วนตัว

พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ให้เป็นส่วนตัว

เพื่อเราสามารถอยู่ร่วมกันกับพระองค์ในความสัมพันธ์แห่งความรัก

เราต้องเห็นคุณค่าสิ่งที่พระเจ้าเห็นคุณค่า

กึ่ง = การตัดสินใจหรือข้อกำหนด

กึ่งกันของต้นไม้เปรียบเป็นหลักการที่เราใช้ในการตัดสินใจ
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวหรือส่วนรวม อีกครั้งหนึ่ง
การตัดสินใจของเราจะต้องเติบโตมาจากและสะท้อนค่านิยม หรือไม่งั้นมันก็จะไม่แข็งแรง จิล
การ์เรท ผู้ที่ได้แนะนำ *Strengthsfinders (เจาะจุดแข็ง)* ให้เป็นเครื่องมือสำหรับวายแวม
เพื่อใช้ในการกำหนดค่า “ความซื่อตรง”
เพื่อบรรยายเป็นภาพให้เห็นถึงความจำเป็นในการมีความเสมอต้นเสมอปลายระหว่างเป้าหมาย
นิมิต ความเชื่อ ค่านิยม หลักการ และการปฏิบัติ
ทั้งหมดนี้จะต้องเรียงในแนวเดียวกันและในแนวเดียวกับพระคำของพระเจ้า
เพื่อที่โครงสร้างจะออกมาดีและมี “ความซื่อตรง”

คุณเคยอยู่ในสถานการณ์ที่นโยบาย (เช่น การตัดสินใจร่วมกันในทีม) ถูกนำมาบังคับใช้
แต่คุณกลับรู้สึกว่ามันไม่ “ถูกต้อง”? โดยปกติแล้ว สาเหตุเนื่องมาจากว่า
สิ่งนั้นไม่ได้อยู่ในแนวเดียวกันกับสิ่งที่เราให้คุณค่า
การตัดสินใจและการปฏิบัติควรจะมาจากความเชื่อและค่านิยมของเรา:
มันควรเป็นการเชื่อมต่อแบบไรตะเข็บ เมื่อมีการนำเอาไปปฏิบัติ
มันควรมีการตอบสนองในจิตวิญญาณของเราว่า “มันแน่นอนอยู่แล้ว
ถ้าเราเชื่อและให้คุณค่ากับ**แบบนี้** ผลที่เกิดโดยอัตโนมัติคือ
การตัดสินใจของเราก็จะออกมาเป็น**แบบนี้**”

ฉันจะให้ตัวอย่างจริงที่เกิดขึ้น มีสถานการณ์หนึ่งเกิดขึ้นในเบสที่ฉันเป็นผู้นำฝ่ายบริหารอยู่
ตอนนั้นฉันไม่อยู่ ฉันเดินทางไปไหนสักที่หนึ่ง
ฉันให้คนที่มีการประสบการณ์และมีอายุมากแล้วคนหนึ่งมาทำหน้าที่รับผิดชอบด้านการยานพาหนะ
หลังจากที่ฉันกลับมาจากการเดินทาง ฉันได้พบว่ามี การตั้งนโยบายขึ้นมาใหม่
ที่เกี่ยวข้องกับคนขับรถของวายแวม นโยบายนั้นคือ คนที่อายุน้อยกว่า 25 ปี
ไม่ได้รับอนุญาตให้ขับรถของวายแวม ฉันคิดเองว่า “โอ้
สงสัยเพราะเราเปลี่ยนบริษัทประกันแน่เลย และพวกเขาได้ตั้งเงื่อนไขขึ้นมา”
ฉันจึงออกไปเพื่อตามหาเหตุผล เพราะว่ามันดูเหมือนว่าจะเป็นข้อจำกัดที่มากเกินไป
เมื่อฉันได้ถาม “ทำไมเราถึงต้องมีกฎใหม่นี้ขึ้นมา? เป็นเพราะรัฐบาลได้ตั้งกฎหมายใหม่หรือ?
หรือว่าเราเปลี่ยนบริษัทประกันอุบัติเหตุ?” ฉันค้นพบว่ามันไม่ใช่ทั้งสองอย่าง
ผู้จัดการด้านยานพาหนะได้มีความเห็นว่า
อนุชนมักจะขับรถอย่างประมาทและไม่มีความรับผิดชอบมากกว่าคนขับที่มีอายุมากแล้ว
ดังนั้นเขาจึงได้ตั้งกฎข้อบังคับในเรื่องของอายุให้สูงขึ้น

พระเจ้าทรงเรียกเราให้เป็นคณะอนุชนนานาชาติ ค่านิยมพื้นฐานที่ 6 ได้ระบุไว้ว่า
“วายแวมถูกเรียกให้เปิดโอกาสและเสริมสร้างอนุชน...”
เราไม่สามารถทำหายคนหนุ่มสาวให้ไปในที่ยากลำบากและอันตราย
และอาจจะเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะต้องยอมถวายชีวิตของพวกเขาเพื่อข่าวประเสริฐไม่ได้
แล้วก็บอกพวกเขาว่าเราไม่ไว้วางใจพวกเขาให้ขับรถ
มันเป็นสิ่งที่สมควรที่เราจะกำหนดให้ผู้ที่ขับชี่ย่อมต้องมีทักษะและผ่านการสอบขับชี่แล้ว
แต่มันเป็นสิ่งที่ไม่สมควรที่จะไปตัดสินแบบง่าย ๆ ว่า “คุณขาดความรับผิดชอบ”

ให้ลองคิดดู ถ้าการตัดสินใจใช้ในเบสของคุณหรือใช้ในโรงเรียน
ไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงพระเจ้า, หรือสิ่งที่พระเจ้าเรียกให้เรายึดถือเอาไว้เป็นค่านิยม
แล้วให้ลองทาคิดว่าอะไรที่จำเป็นต้องเปลี่ยน? ฉันเองต้องประเมินผลตัวเองอยู่เสมอ,
และให้เพื่อนที่สัตย์ซื่อได้ทักทายฉันได้ด้วยคำถามแบบนี้ “ดาร์ลีน การตัดสินใจเรื่องนี้
หรือเรื่องนั้นสะท้อนความยุติธรรมของพระเจ้าและการทรงเรียกของเราให้มีความเป็นนานาชาติ
ยังไง? พระเจ้าทรงเรียกเราทั้งหมดในฐานะกลุ่มรับใช้พันธกิจให้มีช่วงเวลาในการ
“การจัดขบวนใหม่” เราต้องขยันเพื่อให้มีความคงเส้นคงวาระหว่างความเชื่อของเรา ค่านิยม
การตัดสินใจ และการปฏิบัติ สิ่งนี้จำเป็นต้องได้รับการประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ

เราได้ออก “นโยบาย” ซึ่งเป็นการตัดสินใจร่วมกันในกลุ่มผู้นำ ในมหาวิทยาลัยแห่งประชาชาติ
ที่เรากำหนดให้มีการอธิษฐานวิงวอนอย่างน้อย 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ในทุกโรงเรียนของเรา
ทำไม? ถ้าเรื่องนี้เป็นแค่ “กฎ” ข้อหนึ่งที่ไม่เกี่ยวกับค่านิยมและความเชื่อของเรา
การอธิษฐานก็กลายเป็นการอธิษฐานที่ไร้ชีวิตและเป็นงานที่ตายแล้ว ชาวพุทธก็สวดมนต์
ชาวฮินดูก็สวด ส่วนชาวมุสลิมมีการละหมาดวันละ 5 ครั้ง
แต่พวกเขาไม่ได้อธิษฐานต่อพระเจ้าที่แท้จริง เพราะรากฐานความเชื่อของเรา
ได้เชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นทั้งส่วนบุคคลและทรงเป็นนิรันดร์ เราจึงให้คุณค่ากับการอธิษฐาน
ซึ่งเป็นวิธีการสื่อสาร 2 ทาง กับพระเจ้าองค์นี้ ผู้ที่ทรงไถ่ยืม และทรงสนใจ
และมีอำนาจในการทำกิจ ไม่เพียงแต่เท่านั้น พระองค์ได้ออกแบบเรา ให้เป็นผู้ร่วม-
สร้างกับพระองค์ผ่านทาง การอธิษฐาน
พระองค์ทรงเลือกให้เรามีส่วนในการปลดปล่อยพระประสงค์ของพระองค์
“ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปตามนั้นในแผ่นดินโลก”
โดยการอธิษฐานสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ สิ่งนี้จะเปลี่ยนรูปแบบชีวิตการอธิษฐานของเรา
เมื่อเรามีความเข้าใจและถวายตัวของเรามากขึ้นที่ฟังจากพระเจ้าเรา เหมือนดังที่เรา เชื่อ
ว่าพระองค์มีพระประสงค์ในการทรงสร้างร่วมกับเราในคำอธิษฐาน

ผล = การปฏิบัติ

ผลคือการแสดงออกภายนอกของชีวิตของต้นไม้ ถ้าพูดถึงตัวบุคคลแต่ละคนนั้นก็คือ
การกระทำหรือความประพฤติของเรานั้นเอง ในระดับส่วนรวม
มันคือโปรแกรมและการปฏิบัติของเรา ในต้นไม้ที่สมบูรณ์ รากนำเข้าสู่สารอาหารที่ให้ชีวิต
โดยจะไหลผ่านไปยังลำต้น และกิ่งก้าน ผลลัพธ์ก็คือการผลิตผลที่ดี
นั่นคือสิ่งที่เราต้องการสำหรับชีวิตของเราและพันธกิจของเรา ผลดีที่คงอยู่

สิ่งที่อัศจรรย์เกี่ยวกับผลไม้ก็คือ มันมีเมล็ดอยู่ข้างใน เมล็ดมี ดีเอ็นเอ
ซึ่งเป็นข้อมูลทางพันธุกรรมที่สำคัญต่อการผลิตต้นไม้ในรุ่นต่อไปที่มีสุขภาพดี และออกผลตก
ในฤดูกาลต่อไป มา มันก็จะมีผลใหม่ที่ออกมา และถึงแม้ว่าแต่ผลจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แต่
มันยังมี ดีเอ็นเอ ที่เหมือนกัน และจะออกผลใหม่เป็นต้นไม้ชนิดเดียวกับต้นไม้ที่ออกมันมา
คุณคงเคยได้ยินคำถามนี้มาแล้ว “คุณสามารถนับจำนวนเมล็ดในแอปเปิ้ลผลหนึ่งได้
แต่คุณนับจำนวนแอปเปิ้ลที่อยู่ในเมล็ดๆ หนึ่งได้หรือไม่?”

โปรแกรมอย่างโรงเรียนสร้างสาวกของเราเป็น “ผล” ของต้นพันธกิจของเรา ที่สะท้อนความเชื่อ ค่านิยม และหลักการของเรา แต่ละดีทีเอสในโลกสามารถ และควรดูแตกต่างกัน เหมือนกับแอปเปิ้ลทุกลูกมีความแตกต่างกัน แต่ละลูกมีเอกลักษณ์ โรงเรียนที่คุณนำไปต่อไปควรต่างจากโรงเรียนที่คุณนำอยู่ตอนนี้ เพราะคนที่พระเจ้านำมาจะแตกต่างกัน และความต้องการของพวกเขาจะต่างกัน เราจะต้องประเมินผลวิธีการและรูปแบบของเราอยู่เสมอเช่นกัน เพื่อที่เราจะได้มั่นใจว่ามั่นสนับสนุนชีวิตใหม่และการเจริญเติบโต พระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะประทานการซึมซับใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ทุกโรงเรียน แต่ละโรงเรียนควรมีดีเอ็นเอ หรือ พันธุกรรม ของดีทีเอสและของวายแวมอยู่

บ่อยครั้งเมื่อคนมองดูหลักสูตรการอบรม เช่น ดีทีเอส และต้องการเอาไปทำตาม แต่ทำไม่ได้ เพราะเมื่อมันไม่ได้เชื่อมต่อกับ “ต้นไม้” ของวายแวมที่ดีทีเอสได้เติบโตขึ้นมา พันธกิจหรือคริสตจักรอื่นอาจนำเอาบางส่วนของดีทีเอส หรือทำหลักสูตรที่มีความใกล้เคียงกับดีทีเอส ซึ่งอาจจะมีประสิทธิภาพมาก แต่ถึงแม้ความเชื่อพื้นฐานใกล้เคียงกัน ค่านิยมของแต่ละองค์กรนั้นก็มีความแตกต่างกันซึ่งเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงที่หลักสูตรของเขาควรเติบโตมา และสะท้อนลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้ พวกเขาจับไว้

อย่างที่ได้อธิบายไว้แล้วในข้างต้น “ความเชื่อตรง” จะเกิดขึ้นเมื่อโลกทัศน์ของเรา ความเชื่อ ค่านิยม การตัดสินใจ และการกระทำ ได้ไหลลื่นโดยไม่มีสะดุด และไม่มี การ “ขาดออกจากกัน”

การกระทำและนิสัยของเราควรที่จะถูกจัดให้อยู่ตรงตามกับสิ่งที่เราพูดว่าเราเชื่อ เมื่อสิ่งนี้ไม่เกิดขึ้น มันก็จะมีการ “แตกหัก” ในการไหลลื่นนั้น

นี่เป็นอีกเรื่องราวส่วนตัวอีกเรื่องหนึ่งของฉันที่สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นในข้อนี้ไว้อย่างชัดเจน: นี่เป็นสิ่งที่เราปฏิบัติเป็นประจำอยู่แล้ว

มีอยู่คืนหนึ่งฉันกับลอเรนเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารเย็นให้กับกลุ่มวายแวมที่บ้านของเรา หลังจากทานอาหารเสร็จสิ้นไป

มีชาววายแวมจำนวนหนึ่งเสนอที่จะช่วยฉันในการทำความสะอาด

ผู้นำหนุ่มคนหนึ่งถือกระป๋องโซดาและถามฉันว่า “ดาร์ลีน คุณแยกขยะไหม”

ฉันตอบกลับเขาไปว่า “ฉันเชื่อในสิ่งการแยกขยะ แต่ฉันไม่ทำมันนะ”

เมื่อฉันได้ยินสิ่งที่ตัวเองได้พูดออกมา ฉันตกใจและอ้าปากค้าง

ฉันสอนในเรื่องต้นไม้แห่งความเชื่อให้กับกลุ่มนี้

ฉันถามกลุ่มวายแวมที่ช่วยฉันทำความสะอาดว่า “คุณได้ยินในสิ่งที่ฉันเพิ่งพูดออกไปเมื่อสักครู่ไหม”

ฉันเพิ่งพูดออกไปเองว่า ฉัน *เชื่อ* ในสิ่งนั้นนะ แต่ฉันไม่ *ทำ*

เป็นเรื่องจริงที่สาววายไม่มีกฎหมายที่สั่งให้มีการแยกขยะ

และพวกเขาก็ไม่ได้ทำให้มันเป็นเรื่องง่ายที่จะทำ

เนื่องจากว่าทางรัฐไม่มีระบบการรีไซเคิลขยะไว้ให้

แต่ในวันต่อมาได้ฉันออกไปข้างนอกและได้ซื้อถังรีไซเคิลเพื่อแยกขยะอลูมิเนียม

ขวดพลาสติกและแก้วและฉันมีถังสำหรับแยกขยะตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

จุดประสงค์ของการตัดแต่งกิ่ง

ในพระธรรมยอห์น 15

เราได้อ่านข้อความหลักเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการตัดแต่งกิ่งกับการเกิดผล พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษาแขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น” พระองค์ยังตรัสอีกในพระธรรมมัทธิวบทที่ 7 “พวกท่านจะรู้จักพวกเขา (ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ) ได้ด้วยผลของพวกเขา... ต้นไม้ดีย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว ต้นไม้ซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ เพราะฉะนั้น พวกท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของพวกเขา” ในพระธรรมโรม 11:16b เป็นการยืนยันถึงความต่อเนื่องนี้ “...และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย”

ถ้าต้นไม้ไม่เกิดผล พระเจ้าจะตัดทิ้งเสีย ถ้าต้นไม้เกิดผลดี พระเจ้าก็จะทรงลิดกิ่งเพื่อที่จะเกิดผลมากขึ้น และถ้าต้นไม้ออกผลแล้ว พระองค์จะถอนรากถอนโคนออกและทำลายมันเสีย เพราะว่ามันได้ออกผลที่เป็นความเชื่อที่ผิด

จุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเราคือความรักและการเกิดผล พระเจ้าทรงลิดแขนงของเราเพื่อที่จะออกผลมากขึ้นและออกผลที่ดีมากขึ้น ถ้าเราตระหนักว่าเราได้กลายมาเป็นคนที่ไม่เกิดผล คำถามที่ดีที่จะถามตัวเองก็คือ “ฉันได้หลงออกจากความเชื่อและค่านิยมของพระเจ้าหรือเปล่า?”

เพื่อนและผู้ร่วมทำงานของฉัน ดาวิด แฮมิลตัน
ได้เพิ่มเติมอีกมิติหนึ่งให้กับคำสอนต้นไม้แห่งความเชื่อนี้
ที่จะช่วยคุณให้ใช้เครื่องมือที่มีประโยชน์ในชีวิตของคุณ:

โลกทัศน์ = อะไรคือความเป็นจริง

นี่เป็นสมมติฐานของเราเกี่ยวกับความเป็นจริงที่ยังไม่ได้ผ่านกระบวนการคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบ มันคือสิ่งที่เรายอมรับหรือเชื่อจากสภาพแวดล้อมของเราหรือสิ่งที่เราได้รับการปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก โดยที่ไม่ถามเลยว่าสิ่งนั้นเป็นความจริงไหม

ความเชื่อ = อะไรคือความจริง

คุณอาจจะถามว่า “ในความเป็นจริงกับความจริงมันไม่เหมือนกับหรือ?” ใช่ ถ้ามันมีความเชื่อตรง แต่ถ้าไม่มีความเชื่อตรง อะไรที่ดูเหมือนกับในความเป็นจริงกับเรา และอะไรเป็นความจริงที่แท้จริงอาจจะแตกต่างกัน (ให้จำรากฐานความจริงของคริสเตียนที่ได้ถูกกล่าวไว้แล้วในข้างต้น: มันมีความจริงที่แท้จริงและมันไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและสามารถรับรู้ได้)

ยกตัวอย่างเช่นในทวีปแอฟริกา บางชนเผ่าเป็นกลุ่มคนที่นับถือวิญญาณ
ดังนั้นในความเป็นจริงสำหรับพวกเขาคือสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าวิญญาณมีอยู่จริงในรูปแบบต่าง ๆ
ในธรรมชาติ เช่น ก้อนหิน ทะเล สิ่งโต ฯลฯ ตามโลกทัศน์ของพวกเขา ถ้าคุณป่วย
มันเป็นเพราะว่าบางคนได้ทำการสาปแช่งคุณ
เมื่อคนที่เคยนับถือวิญญาณกลายมาเป็นคริสเตียน
และเชื่อในพระเยซูในฐานะที่พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาเชื่อว่าสิ่งนี้เป็นความจริง
เมื่อพวกเขาป่วย
พวกเขารู้ว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาพวกเขาเพราะว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจ
แต่ถ้าพวกเขาอธิษฐานต่อพระเยซูและไม่รู้สึกดีขึ้น
พวกเขามักจะกลับไปหาความเป็นจริงที่เขาเรียนรู้มาตั้งแต่เด็ก นั่นก็คือ
อาการป่วยเป็นการสาปแช่งจากวิญญาณชั่วร้าย
ดังนั้นพวกเขาอาจจะกลับไปหาหมอผีเพื่อเอาการสาปแช่งนี้ออกไป

ลัทธิผสมผสาน (การผสมผสานระบบความเชื่อที่แตกต่างกัน) ได้ทำงานต่อต้านความเชื่อตรง ทุก
ๆ วัฒนธรรมและทุก ๆ ตัวบุคคลมีปัญหาในการผสมผสาน
การระบุและการกำจัดสิ่งนี้ออก ไปนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรามีการเติบโตในความเชื่อตรง

ค่านิยม = อะไรเป็นสิ่งที่ดี

ความจริงเป็นสิ่งที่ดีไม่ใช่หรือ? ใช่ มันควรที่จะได้รับการพิจารณาแล้วว่าเป็นสิ่งที่ดี
ทำไมมันถึงแตกต่างกัน? เมื่อคุณเปิดรับอะไรสักอย่างว่าเป็นสิ่งที่ดี
มันก็จะกลายเป็นบางสิ่งบางอย่างที่คุณทำเพราะว่าคุณชอบมัน
คุณจะพบว่ามันเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาและมีประโยชน์ มันเป็นความยินดีที่มาจากข้างใน

เมื่อคุณอ่านค่านิยมของวายแวมทั้งหมด 18 ข้อ คุณอาจจะอ่านข้อใดข้อหนึ่งแล้วคิดว่า
“ฉันจำเป็นต้องทำสิ่งนี้” หรือ “ฉันจำเป็นต้องพยายามทำข้อนี้...”
นี่เป็นเสมือนเครื่องชี้หน้าที่ทำให้คุณเห็นว่าหลักการนี้หรือความจริงนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้อง
แต่คุณยังไม่ได้เรียนรู้หรือรักมันจริง ๆ
ถ้าสิ่งนั้นยังเป็นสิ่งที่อยู่ภายนอกที่คุณพยายามที่จะทำตาม
แทนที่มันจะเป็นสิ่งที่อยู่ข้างในตัวคุณที่คุณยินดีกับมัน
นั่นแสดงว่าค่านิยมข้อนั้นยังไม่ได้กลายมาเป็นค่านิยมในชีวิตส่วนตัวของคุณ

หลักการที่เป็นรากฐานของการตัดสินใจ/นโยบาย = สิ่งที่เราคิดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

เมื่อคุณเปิดรับเอาอะไรสักอย่างว่าเป็นความจริงและให้คุณค่ากับมัน
มันจะนำไปสู่การตัดสินใจและนโยบายที่ถูกต้อง
การใช้ชีวิตตามกฎและการทำสิ่งที่ถูกต้องนั้นไม่ใช่การสร้างสาวก
ผลลัพธ์ที่เราต้องการที่จะเห็นก็คือการสร้างสาวกที่แท้จริงนั่นก็คือการปกครองที่มาจากภายใน
ของพวกเขา นี่เป็นหนึ่งอย่างที่สำคัญมาก ๆ ในโลกนี้ นั่นก็คือการปกครองตัวเอง
การมีศีลธรรมในตัวเอง
และการนำคนอื่นโดยมีพื้นฐานบนหลักการของพระเจ้าไม่ใช่ขอบเขตที่ตั้งขึ้นจากภายนอก

การกระทำ / โปรแกรม = สิ่งที่มีสติปัญญา

ถ้าทุกสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นอยู่ตรงกัน

ความประพฤติของเรา/การกระทำของเราจะเป็นสิ่งที่มีสติปัญญา

เราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะตัดสินใจที่จะนำความปรองดองมาสู่ความเป็นจริงและความจริงและ
สิ่งที่ถูกต้องและสิ่งที่ดีและสิ่งที่มีสติปัญญา

เมื่อนั้นแหละที่เราจะสามารถเดินอยู่ในความเชื่อตรงได้

เราจะค้นพบการเชื่อมต่อของความเชื่อตรงหรือการไม่เชื่อมต่อได้อย่างไร?

โดยการถามคำถามเหล่านี้...

นี่เป็นสองคำถามที่จะนำคุณให้รู้สึกถึงทุก ๆ ระดับของต้นไม้แห่งความเชื่อ:

1. “ทำไม?” นี่เป็นคำถามค้นพบที่จะนำคุณไปสู่รากฐาน/ข้อสันนิษฐาน

ให้เรามาดูอีกครั้งหนึ่งในตัวอย่างที่ดาร์ลีนได้แบ่งปันไปแล้วเกี่ยวกับอนุชนไม่ได้รับอนุญาตให้ขับ
รถของวายแวม โดยใช้คำถามว่า “ทำไม?”

เพื่อนำเราจากการกระทำลงไปสู่ข้อสันนิษฐานของโลกทัศน์

การกระทำ: อนุชนไม่สามารถขับรถตู้ของวายแวมได้

ทำไม? เพราะว่ามันเป็นนโยบายที่ผิดพลาด

ทำไม มันเป็นนโยบายที่ผิด? เพราะว่ามันไม่ได้สะท้อนให้เห็นว่าเราให้คุณค่ากับอนุชน

ทำไม เราควรให้คุณค่ากับอนุชน?

เพราะว่าความเชื่อของเราเกี่ยวกับพระเจ้า ที่มีรากฐานมาจากพระวจนะคำของพระองค์
ที่ได้บอกเราว่า พระเจ้าทรงให้คุณค่ากับอนุชน เช่น เยเรมีย์ มารี ทีโมธี ดาวิด ซามูเอล ดาเนียล
โยเซฟ... สวรรค์ทุกคน

โลกทัศน์คริสเตียนตามแบบพระคัมภีร์ของเราได้บอกเราว่าเราถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า
ตั้งแต่เกิด ไม่ใช่ตั้งแต่อายุ 25 ปีขึ้นไป!

เมื่อเรามาถึงส่วนของ “ความเชื่อ” คุณควรที่จะใส่ “พระเจ้าตรัสในพระวจนะของพระองค์ว่า”
เสมอ ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณนำเอามาเป็นรากฐานความเชื่อของคุณ

มันเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะถามคำถาม ทำไม

คุณไม่สามารถทำความเข้าใจหรือตัดสินใจได้อย่างถูกต้องถ้าคุณไม่ถามคำถามนี้

เมื่อผู้คนไม่เข้าใจในความเชื่อและค่านิยม พวกเขาจะจดจำแบบอย่าง

และในที่สุดพวกเขาก็จะหลงลืมมันไป แล้วมันก็จะกลายเป็นการงานที่ตายไปแล้วนั่นเอง

คุณสามารถทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม คือการเริ่มจากรากไปจนถึงผลโดยการถามคำถามดังต่อไปนี้:

2. “แล้วยังไงต่อ?” คำถามนี้จะนำคุณไปสู่ความเข้าใจในการนำไปประยุกต์ใช้/ปฏิบัติ

โลกทัศน์ – เราถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าพระผู้สร้าง

แล้วยังไงต่อ? เราเชื่อว่าเราสามารถสร้างร่วมกับพระองค์ได้

แล้วยังไงต่อ? เราให้คุณค่ากับการอธิษฐานและถือว่าเป็นสิ่งที่ดี
และมันสามารถเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างได้

แล้วยังไงต่อ? เราทำการตัดสินใจตามหลักการ:

ฉันจะยอมสละทุกอย่างเพื่อที่จะมีเวลาในการอธิษฐาน ไม่ว่าจะต้องสละการนอน อาหาร
กิจกรรมในสังคมต่าง ๆ

แล้วยังไงต่อ? การประพฤติที่ตรงกับราก: ฉันจึงต้องมีวิถีชีวิตในการอธิษฐาน

เหตุผลที่คริสเตียนหลายคนล้มเหลวก็เพราะว่าพวกเขาได้ข้ามในการทำความเข้าใจว่าบางสิ่งบาง
อย่างที่เป็นความจริง ไปสู่การกระทำเพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

พวกเขาข้ามขั้นตอนของค่านิยม

และข้ามการที่จะทำให้สิ่งนั้นกลายเป็นสิ่งที่ดีและสิ่งที่พวกเขาปรารถนา

มันไม่ได้เป็นสิ่งที่ยากเลยที่ผมจะทำในสิ่งที่ผมยอมรับว่ามันเป็นสิ่งที่ดี

และเป็นสิ่งที่ผมมีความสุขใจที่จะทำ

แต่ถ้าผมเพียงแค่อยากจะทำบางสิ่งเพราะว่าผมรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ผมจะล้มเหลวอย่างง่ายดาย

เมื่อคุณขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะสำรวจชีวิตของคุณและเปิดเผยในส่วนที่มีขาดความเชื่อตรง
นั้นไป คุณสามารถเชิญพระเจ้าให้เข้ามาเปลี่ยนแปลงจิตใจและความคิดของคุณ
เพื่อที่คุณจะเติบโตและเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น!

สรุป:

เราจำเป็นต้องรู้ว่า ทำไม เราถึงเชื่อใน สิ่ง ที่เราเชื่อ

การกระทำของเราควรสะท้อนให้เห็นความเชื่อ ค่านิยม หลักการในการตัดสินใจของเรา

เราควรที่จะสามารถให้คำตอบเมื่อถูกถามว่า “ทำไมคุณทำในสิ่งที่你做 หรือ

ทำไมถึงทำแบบนี้?” มันเป็นโอกาสที่จะแบ่งปันความเชื่อ ค่านิยมและหลักการของเรา

และถ้าเราไม่มีคำตอบหรือไม่รู้ว่าจะทำไม

มันเป็นโอกาสที่เราจะแสวงหาคำตอบนั้นและให้เรามั่นใจว่าการกระทำและผลในชีวิตของเราและ

พันธกิจของเราเป็นการสะท้อนที่แท้จริงที่ทำให้เห็นพระเยซู

ฉันชอบเรื่องราวของครอบครัวหนึ่ง ซึ่งสามี ภรรยา และลูกสองคนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น พวกเขาได้มาเรียนโรงเรียนดีที่เอสของวายแวม/UofN ที่เบสโคน่า และได้ยินฉันสอนเรื่องต้นไม้แห่งความเชื่อ พวกเขาเพิ่งเป็นผู้เชื่อใหม่และสามีเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก ฉันแน่ใจว่าเขาได้นั่งเรียนหลายคอร์สที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าได้ส่งผลกระทบต่อตัวเขาและต่อทั้งครอบครัวผ่านทางความเข้าใจในคำสอนเกี่ยวกับต้นไม้แห่งความเชื่อนี้ มันได้ช่วยให้พวกเขามีรูปแบบที่ง่ายในการตัดสินใจและประเมินว่าชีวิตของพวกเขาได้อยู่ตรงกับ ความเชื่อของพวกเขาหรือเปล่า เมื่อพวกเขากลับไปบ้านหลังจากจบดีที่เอสแล้ว ทั้งครอบครัวได้ใช้เวลาเกือบสองอาทิตย์ในการพักผ่อนที่ประเทศไอร์แลนด์ของพวกเขาค้นหาต้นไม้แห่งความเชื่อสำหรับครอบครัวของเขา โดยการกำหนดความเชื่อ ค่านิยม หลักการในการตัดสินใจ และการกระทำของพวกเขา พวกเขาได้วาดรูปต้นไม้บนกระดาษโพสต์เตอร์ และเมื่อพวกเขากลับมาถึงบ้าน พวกเขาได้แขวนรูปไว้ที่ผนังในห้องครัวของพวกเขา มันแขวนอยู่ที่นั่น ในห้องที่มีคนมาใช้มากที่สุดของบ้าน และเป็นสถานที่ ๆ พวกเขาสามารถรวมตัวกันเป็นครอบครัวเพื่อทำการตัดสินใจ และประเมินผลว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนและจะเดินทางไปไหน มันแขวนอยู่ที่นั่น ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขามักจะมีการสนทนาเกี่ยวกับการกระทำหรือพฤติกรรมที่แสดงออกมา ที่อาจจะตรงหรือไม่ตรงกับสิ่งที่เขาเชื่อ ไม่ใช่แค่พฤติกรรมของลูก ๆ เท่านั้น แต่พ่อแม่ได้เชิญให้ลูก ๆ ที่จะช่วยให้พวกเขาใช้ชีวิตตามสิ่งที่เขาพูดว่าพวกเขาเชื่อ มันช่างเป็นเครื่องมือที่ดีเยี่ยมและง่ายแต่ล้าลึกในการช่วยตรวจสอบเช็ค “ความเชื่อตรง” ในชีวิตของพวกเขาและพันธกิจต่าง ๆ

ข้อพระคัมภีร์เพิ่มเติมสำหรับการใคร่ครวญ/ศึกษา:

สดุดี 1:1-3; โครินธ์ 2:6-7; มัทธิว 7:15-23; มัทธิว 13:1-9; เยเรมีย์ 17:7-8; อีสยาห์ 61:3,11; ยอห์น 15:1-17; โครินธ์ 2 & 3; โรม 11:16.

